

Proloog

De nacht is duister, intens en kristalhelder buiten onze tent. Binnen sluit ik mijn ogen en probeer ik te slapen.

Maar de grond voelt koud en enorm hard onder mijn rug. Ik pers mijn lippen op elkaar, zodat mijn tanden niet gaan klapperen.

Het moet wel warmer zijn in jouw slaapzak.

Ik ga op mijn zij liggen zodat ik je kan zien. Het is nieuwemaan en alleen de sterren voorzien ons van licht. Ze dompelen je onder in een dromerige gloed: je huid is zacht, behalve op de plekken waar na drie dagen in de woestijn stoppels zijn ontstaan. Je ogen zijn gesloten, je gezicht is gericht naar het met gaas beklede dak van de tent en er prijkt een ontspannen glimlach op je volle, perfecte lippen; alsof je in je slaap naar de sterren ligt te kijken. Jij hebt het duidelijk niet koud, want je armen liggen buiten je slaapzak en rusten triomfantelijk naast je lichaam. Je borstkas, naakt en gespierd, beweegt gestaag op en neer.

We hebben al uren geen seks gehad, maar het lijken wel jaren.

Ik was erop voorbereid dat de dagen in de woestijn heet zouden zijn en de nachten koud. Althans, ik luisterde en knikte terwijl jij me waarschuwde. Ik weet nu dat dat niet hetzelfde is als ergens op voorbereid zijn. Ik heb het weer onderschat, zoals wij allebei eerder vandaag de steile heuvels om ons heen hadden onderschat. ‘Zo hoog is de piek nou ook weer niet,’ zeiden we. ‘Laten we naar de top klimmen.’ Jij klom alsof je geen last had van de zon, en als ik niet met je mee was gegaan, was je veel sneller geweest.

Vlak bij de top liepen we langs de ingang van een grot. Ik vroeg me hardop af wat er in die grot zou wonen. ‘Misschien een rode

lynx,' zei je, en je haalde je schouders op. En dus haalde ik ook mijn schouders op. Ik zei: 'Cool,' en liep weer weg.

Ik duik dieper in mijn slaapzak en zou willen dat ik nog een laag kleding aanhad. Het moet wel anders voelen in jouw slaapzak. Ik overweeg om bij je te kruipen. Maar ik weet niet zeker of je het erg vindt als ik je wakker maak. Onze relatie is nog zo pril dat elke keuze zwaar voelt, alsof die volledig verkeerd geïnterpreteerd kan worden. Als ik je wakker maak, geef ik daarmee misschien wel aan dat ik geen respect heb voor je grenzen en het belang van afstand om de intensiteit van onze fysieke nabijheid wat te compenseren. De nieuwigheid van dit alles werkt verslavend, maar voelt ook instabiel en onzeker.

De afgelopen drie dagen waren heerlijk spannend. We raken allebei afgeleid door de kleinste dingetjes: als een van ons traag een trekje van een joint neemt, een behabandje dat van mijn schouder glijdt. We kijken continu op van ons werk en betrappen de ander tijdens het staren.

Ik verstop mijn armen in de mouwen van mijn T-shirt voor wat extra warmte en tuur door het gaas van de tent naar de sterren. Ik denk aan het steile, rotsachtige pad. Aan de ingang naar de grot. En aan de rode lynx.

Ik denk aan de wollen muts die ik achteloos bij het kampvuur heb laten liggen. Ineens lijkt die muts de remedie te zijn voor mijn slapeloosheid. Dan word ik weer warm. Ik moet hem hebben.

Ik kruip voorzichtig uit mijn slaapzak om jou niet wakker te maken en open de tent om stilletjes de nacht in te glippen.

De lucht is zo koud dat hij scherp voelt. Er zit een uil in de buurt. Ik kan haar horen, luid en oplettend, terwijl ik mijn muts weggris bij het smeulende kampvuur. De bomen aan de rand van onze kampeerplek zijn voorzien van een blauwe gloed, en er snelt een of andere hagedis langs mijn voeten. Ik schrik zo gemakkelijk dat ik er zelf om moet lachen.

Ik haal diep adem en put troost uit de laatste rode sintels in het vuur, terwijl ik mijn handen ernaar uitsteek om ze op te warmen. Mijn schouders ontspannen en ik geniet van de stilte.

‘Diana!’ Ik schrik van het geluid van je stem. Je pakt mijn schouders vast en trekt me naar je toe. Het licht van je zaklamp schijnt op de bomen, danst over ze heen, totdat het blijft rusten op twee ogen: glinsterend, fel en starend naar ons. ‘Kom terug naar de tent.’

Ik hap naar adem en stap langzaam achteruit. Ze houdt ons in de gaten.

In de tent schijnen we met de zaklamp door het raampje tot haar lange, katachtige lichaam de nacht in verdwijnt, in de richting van de heuvels.

‘Denk je dat ze nog terugkomt?’

‘Vast niet,’ zeg je, maar je hart bonst nog in je borst, net als dat van mij. We bestuderen elkaar in de stilte. Onze ogen zijn groot en waakzaam, onze lichamen verstijfd. Mijn lach doorbreekt als eerste de stilte, gevolgd door die van jou.

‘Dat was doodeng,’ zeg je.

‘Echt, hè?’

De tent is klein, maar de afstand tussen ons in voelt ineens te groot. Jouw ogen schieten van mijn ogen naar mijn mond. Ik bestudeer je hals, de stevige spieren van je armen, je gezicht.

Als onze lippen elkaar raken, besef ik dat ik zit te rillen. Je mond is warm en ziltig, en we zoenen tot we allebei voelen dat mijn lichaam warm is geworden. Ik trek mijn T-shirt uit. Je leunt naar achteren zodat je de rondingen van mijn borsten in je kunt opnemen, zacht en verlangend in het gedempte licht.

Je ritst je slaapzak open en maakt er een dekentje van. We gaan op onze rug liggen, allebei met ontbloot bovenlijf. Alleen onze handen raken elkaar voorzichtig aan. We proberen de extase van dit moment nog even uit te rekken.

‘Ik wil morgen niet terug naar de stad,’ zeg ik. Als we gaan, denk ik, zal alles in rook opgaan. Wij inclusief.

Ik kijk naar de hemel, maar je leidt me af. Als ik me naar je toe draai, kijk jij al mijn kant op. We draaien ons op onze zij en je trekt me tegen je aan. Je huid is warm, alsof je net in de zon hebt gelegen.

Ik trek je broek naar beneden over je heupen en druk de blote huid van mijn buik tegen je aan. Ik voel je stijf worden.

Ik neem je in mijn hand en je kreunt. 'Waar ben ik?' vraag je.

Ik glimlach en hou je steviger vast.

'En wat zijn we aan het doen?'

Ik lach. 'Bedoel je in het algemeen of nu?'

Je zoent me en bijt zacht in mijn onderlip. 'Allebei.'

'We zijn aan het kamperen.' En dan voeg ik eraan toe: 'En we hebben seks. Heel veel.'

'Hmm, ja,' mompel je, terwijl je me blijft zoenen.

'En misschien verstoppem we ons voor de rest van de wereld.' Ik sla een been om je heen, en dan mijn hele lichaam. 'Of wellicht is niemand naar ons op zoek.' Misschien houdt alleen de uil ons in de gaten.

Je handen bewegen over mijn rug en glijden onder mijn broek. 'Deze moet uit,' zeg je.

Ik glimlach en doe mijn heupen omhoog zodat je me kunt uitkleden. 'En deze al helemaal,' zeg je. Samen trekken we mijn ondergoed uit, zodat we allebei naakt zijn.

'Heb je het nog koud?'

Ik zeg niets, maar spreid mijn benen een klein beetje, zodat het warmste, zachtste stukje van mij tegen je erectie wrijft.

Je legt je hoofd in je nek van genot en pakt mijn heupen vast. 'Ik vind het heerlijk om me samen met jou te verstoppem.'

'Ik ook.' Ik kus de stoppels op je wang. Je trekt me nog dichter tegen je aan en het geluid van je gekreun vult de tent. We beginnen ook van elkaar te houden, voeg ik eraan toe, maar niet hardop.

Ik sla mijn benen om die van jou en druk met mijn lichaam tegen je aan. Ik wil je in me voelen. Dat is geen verlangen meer, maar een behoefte. Ik schuif naar boven en kantel mijn heupen zodat je eikel bij me naar binnen glijdt. 'Wacht.' Je legt je handen op mijn heupen en houdt me tegen. 'Ik wil je eerst aanraken.'

Je komt voorzichtig op me liggen. Je onderarmen leunen naast ons op de grond. Ik spreid mijn benen nog verder. Maar je schudt je hoofd. 'Niet bewegen.' Je houdt mijn polsen vast boven mijn

hoofd. Ik word overmand door hitte en ik kronkel onder je, in de hoop dat ik je erectie in me kan voelen. Je schudt opnieuw je hoofd. 'Verroer je niet,' fluister je.

Je laat mijn polsen los en streelt met je handen over mijn zij. Mijn handen zijn vrij, maar ik hou ze op hun plek. Ik sluit mijn ogen. We zijn nu allebei ergens anders. We zweven in een koortsachtige duisternis, waar ik me alleen maar kan concentreren op het volgen van jouw aanwijzingen, op weg naar de krochten van ons genot.

Je kust de plek waar mijn hals overgaat in mijn torso en pakt mijn borsten vast. Dan kus je mijn tepels. Ze worden hard onder je lippen. Je stopt twee vingers in me en ik weet dat je kunt voelen hoe opgezwollen ik ben. Ik kan er niets aan doen en mijn hand gaat op zoek naar de jouwe. 'Alsjeblieft,' fluister ik. 'Ik wil dat je me neukt.' Maar je houdt je hand op zijn plek en draait trage cirkeltjes met je vingers.

'Ik wil je in me voelen,' zeg ik.

'Vertrouw me.'

Als ik je stem hoor, diep en hongerig, ontstaat een vol gevoel vanbinnen: een druk die alleen jij kunt vrijlaten. Of misschien komt het wel doordat niemand ooit heeft geprobeerd om mijn lichaam uit zijn hoofd te leren zoals jij dat hebt gedaan.

Hoe voller ik me voel, hoe meer ik wil wegkruipen. Ik vecht tegen de neiging om aan je hand te trekken, en ergens in me ontwaakt een molecuul. Zal dat oplossen of aanzwellen, vraag ik me af.

Het schiet weg en ik maak van het moment gebruik om op adem te komen.

'Blijf erbij,' fluister je in mijn oor.

Ik krom mijn rug en beweeg verder naar je toe. Je stoppels schuren over mijn wang. Mijn huid voelt rauw. Deze keer komt het molecuul terug en het vermenigvuldigt zich. Mijn mond opent en ik begin te hijgen.

'Vertrouw me,' zeg je. 'Je bent er bijna.'

Mijn heupen bewegen mee met je hand, smeken je om harder

te drukken, langer te blijven, door te gaan totdat ik tegen je aan kan smelten.

‘Je bent er bijna,’ herhaal je, alsof je mijn lichaam beter kent dan ikzelf.

Ik beweeg tegen je aan tot ik op het punt sta om uiteen te spatten. ‘Ik kom bijna klaar.’ Door het uit te spreken geef ik mijn lichaam toestemming. Ik laat mijn hoofd achterovervallen en schreeuw naar de woestijnhemel.

Je glimlacht, kust me hongerig, en op dat moment besef ik dat we nog niet klaar zijn.

Mijn lichaam trilt. ‘Wat was dat?’ vraag ik.

Je glimlacht alleen maar en tussen het zoenen door vraag je: ‘Mag ik je neuken?’

Mijn lichaam is van jou. Je mag ermee doen wat je wilt. Ik knik en leun achterover op de nog warme slaapzak. Ik spreid mijn benen voor je. Mijn dijen trillen nog na. Je stoot snel in me en voelt nog breder dan voorheen. Mijn spieren spannen zich samen om je heen, alsof ze je willen smeken om te blijven. Blijf voor altijd bij me.

Je pakt mijn handen vast en we verstrengelen onze vingers, duwen ze in de harde grond.

‘God, wat voel je lekker,’ fluister je.

Ik rol boven op je zodat ik mijn benen om je middel kan slaan. Jij zit ook, met je handen op mijn onderrug. Je neemt mijn borst in je mond, bijt op mijn tepel en zuigt er vervolgens op, alsof je wilt verontschuldigen. Ik beweeg mijn heupen omhoog en omlaag terwijl je dieper in me stoot. We bewegen samen, steeds sneller.

Ik leun naar achteren en voel een vreemd, kietelend gevoel bij mijn nek. Het is warm. Te warm. Ik probeer het weg te meppen.

Ik ga meer rechtop zitten en concentreer me op jou. Ik concentreer me op onze lichamen, op jouw huid tegen de mijne, op hoe het voelt om jou te neuken.

Nu voel ik een kriebel tegen mijn wang. Het is meer een irritant briesje. Ik sla het weg. Ik beweeg tegen je aan, maar de

druk van onze lichamen tegen elkaar is verdwenen. Ik voel de harde grond onder me... maar ik zit boven op je. Ik zou jou moeten voelen, niet de grond. Het vreemde, irritante briesje strijkt opnieuw over mijn wang en leidt me af.

Ik kijk naar beneden, maar jij draait je hoofd weg. Ik kan je gezicht niet zien.

Ik knijp mijn ogen dicht en dwing mezelf om terug te keren in mijn lichaam, om me wederom onder te dompelen in de golven van genot. Ik wil wanhopig terugkeren naar de hitte tussen ons in.

Maar ik bevind me nu ergens anders.

Mijn ogen vliegen open. Ik staar in het gezicht van mijn man, die naast me ligt te slapen. Ik lig niet in een tent, of onder de sterren. Ik lig in mijn slaapkamer, onder schone, gestreepte lakens.

De hitte die ik voel is niet mijn eigen verlangen, maar de warme, stinkende adem van mijn echtgenoot die tegen mijn gezicht blaast. Met elke uitademing maakt hij een geluid: als een kleine fietspomp die driftig probeert om een enorme reddingsboot op te blazen.

Ik laat mijn hoofd in het kussen zakken en probeer mezelf te dwingen om terug te keren naar de droom. Naar de tent. Naar de koude, heldere nacht.

Het heeft geen zin. Ik ben wakker.

Dallas, Texas

HEDEN

1

Bij ons thuis is een kamer waar we amper komen. Het is de derde van drie slaapkamers, klein en perfect vierkant. Dit is de kamer waar niemand slaapt. Het is ook de enige kamer waar nog tapijt ligt: een hoogpolig, roomwit tapijt dat door de vorige eigenaren is gelegd.

Oliver en ik zijn hier op zoek naar inpakpapier: net genoeg voor de kleine plastic zeemeermin die hij en onze dochter Emmy voor de verjaardag van haar beste vriendin hebben gekocht. ‘Ze hadden het ook in de winkel voor je kunnen inpakken,’ zeg ik. Ik kan me niet inhouden. ‘Gratis.’

Hij kijkt naar de uitpuilende kast. ‘We moesten als de sodemieter weg, voordat Emmy iets zou jatten.’

‘Oliver.’ Ik lach. ‘Dat is maar één keer gebeurd. Bijna een jaar geleden.’ Toen ze vijf was, stal onze dochter een pakje kauwgom bij de kassa. Vervolgens gedroeg ze zich in de auto als de vermoorde onschuld, terwijl ze een bel probeerde te blazen.

‘Ze is een dief, Diana. Een koelbloedige kleptomaan.’ Oliver glimlacht en loopt de kamer weer uit. Ik zoek verder naar het inpakpapier.

In het begin droomden Oliver en ik ervan om van deze kamer een werkplek te maken voor ons beiden. De kamer is te smal voor de werkplaats die hij voor ogen had, maar ’s middags heb je hier prachtig licht en er is genoeg ruimte voor de tekentafel die hij altijd al wilde hebben. En dan zou ik genoeg plek hebben voor een ezel en mijn verf.

Toen we elkaar leerden kennen was ik zesentwintig. Ik woonde met zeven huisgenoten in een krakkemikkig huis in Dallas, maar we deden net alsof het een commune van kunstenaars was. We noemden het ‘de Coöperatie’, maar het was meer een feesthuis waar nooit werd schoongemaakt. Ooit plakte ik vastberaden een lijst met klusjes op de koelkast, met een kolom waar de rest zich kon aanmelden, in een poging om de boel weer netjes te krijgen. Maar in plaats van dat ze hun eigen initialen neerzetten, schreven mijn kamergenootjes *Matthew McConaughey* bij de toiletten en *De Geest van Sir Alec Guinness* bij de afwas.

Tijdens hartje zomer liet iemand rauw vlees in de overvolle prullenbak liggen en kregen we maden. Ik besloot mijn eten maar op mijn kamer te bewaren. Soms vermaakte ik me door het huis en mijn huisgenoten te schetsen, ietwat overdreven en grotesk. Ik stuurde een paar tekeningen naar mijn vriend Barry in Santa Fe, en andere naar mijn beste vriendin Alicia op de filmacademie in New York. Ik signeerde ze met *Dirty Diana*, omdat Barry walgde van de aangedikte verhalen over mijn Coöperatie-avonturen en Alicia erom moest lachen. Ze stuurden me allebei lange, lieve brieven terug. Eén keer stuurde Alicia alleen een briefje met daarop ‘Knipper twee keer met je ogen als ik hulp moet sturen’, dat ze aan een schone spons had vastgelijmd.

Op een avond kreeg ik een voedselvergiftiging – waarschijnlijk van de personeelsmaaltijd in het restaurant waar ik werkte – en moest ik mijn toevlucht zoeken in de badkamer beneden. Mijn huisgenootjes waren aan het feesten. Terwijl ik op de koude tegelvloer lag, mijn lange, donkerblonde haar plakkend tegen mijn bezwete gezicht, bad ik dat ik zou kunnen stoppen met overgeven, terwijl de feestgangers over me heen stapten om naar het toilet te gaan. Ik zat ineengedoken naast het bad en zag dat er met een stift op de randen was getekend. Iemand had een best goede Bart Simpson op een skateboard getekend. Iemand anders had een limerick gemaakt: *Ik zit en span mijn kontspieren aan / Ik ben net bevallen van een hele Texaan*. Ik had barstende hoofdpijn en dacht: leuk rijmpje. Maar het metrum klopt niet. De volgende

dag ging ik op zoek naar een nieuwe woning.

Ik bezichtigde vijf studio's, allemaal vol lekkages en vreemde geuren. Daarna liep ik naar de laatste woning op mijn lijstje: in een vierkant, grijs gestuukt gebouw aan een stille straat met gezellige roze rozenstruiken naast de ingang.

Voor het gebouw zat een man, die rustig wat muggen weg-sloeg. 'Mevrouw Reece?' Hij vouwde de krant die hij zat te lezen tot een perfect vierkant en ging staan, terwijl hij de krant in zijn broekzak stak. Hij was gekleed als iemand die veel ouder was: een nette pantalon en een mintgroen overhemd. Pas toen ik bij hem in de buurt kwam, besepte ik dat we ongeveer even oud waren. Hij had een volle bos bruin haar, brede schouders en blauwgroene ogen die me aan een meer in het Midden-Westen in de zomer deden denken: geen onrustige golven, alleen warm, glinsterend water.

Ik bood mijn excuses aan dat ik te laat was. 'Ik zat in de verkeerde bus. Tot twee keer toe zelfs. Ik ben uit de verkeerde bus gestapt om de juiste te pakken en belandde toen wéér in de verkeerde.' Ik keek naar zijn gezicht, naar die vriendelijke ogen, en vroeg me af hoe ik hem zou schetsen. Een perfect rechte neus, ogen die naar me tuurden van onder fronsende wenkbrauwen en een gedachtenwolkje boven zijn hoofd: *jesus, wie heeft deze meid op me afgestuurd?*

Maar in het echt zag ik geen oordeel terug in zijn gezichtsuitdrukking, nog geen rimpeling in zijn kalme ogen. Ik streek mijn pony uit mijn gezicht en wilde dat ik mijn haar had gewassen zodat het nu niet in een rommelig knotje in mijn nek zou zitten. 'En toen deed de airco in de derde bus het niet, dus ook al zat ik in de juiste bus, het voelde echt alsof...' Ineens zag ik het: een kleine, maar zichtbare rimpel tussen zijn wenkbrauwen. 'Het was de goede bus,' vatte ik samen. 'Maar het voelde als de verkeerde.'

Hij bleef even stil, alsof hij me op adem wilde laten komen. 'Ik ben Oliver Wood. Kom je voor de bezichtiging van 4B?'

'Ja. Ik ben Diana.'

We schudden elkaar de hand en ik volgde hem naar de lift.

Het was zo krap dat mijn schouder tegen zijn biceps drukte en ik zijn aftershave kon ruiken: licht en fris. Toen de deuren sloten, leunde hij naar voren en hij drukte drie keer op het knopje van de derde verdieping. Er gebeurde niets. We wachtten in stilte. Hij probeerde het nog eens. Nog steeds niets. Het leek hem onrustig te maken. Ik sprong op en neer en de lift kwam in beweging.

‘Dank je.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Woon je al lang in Dallas?’

‘Nee, niet echt. Een jaartje pas.’

‘Studeer je?’

‘Nee. Ik teken en schilder.’ Het was heet en stil in de lift, en dus voegde ik eraan toe: ‘Ik heb net een boek uitgebracht.’

‘Echt?’ Hij trok zijn wenkbrauwen op, alsof hij oprecht blij voor me was. ‘Dat moet ik kopen.’

‘Het is niet gemakkelijk te vinden. Het is uitgegeven door een piepkleine, lokale uitgeverij.’

‘O.’ Zijn teleurstelling verbaasde me.

‘Ik kan je er wel een opsturen?’

Het boek was de hele reden dat ik in Texas was terechtgekomen, nadat een redacteur heel enthousiast was geworden over mijn werk en zelfs een kamer voor me had gevonden in de Coöperatie. Ik vroeg me af wat er zou gebeuren als ik het boek in deze piepkleine lift zou laten zien, en deze beleefde onbekende en ik door mijn schilderijen zouden bladeren. Op sommige schilderijen stonden vrouwen in verschillende staten van seksuele opwinding, vergezeld van interviews die ik had samengesteld over hun verlangens.

‘Mijn tante schildert ook,’ zei Oliver.

‘O ja?’

‘Portretten vooral. Van haar hond.’ Hij begon zachter te praten, alsof ze in de buurt was. ‘Ik krijg er eerlijk gezegd de rillingen van. Maar haar honden zijn ook best enge beesten, dus misschien heeft ze meer talent dan ik denk.’

‘Misschien.’ Ik glimlachte en voelde zijn schouders naast me ontspannen.

Oliver leidde me naar de deur van het appartement, viste een

gigantische sleutelbos uit zijn tas en probeerde de ene na de andere in het slot te steken. Ik zag zijn oren rood worden. Eindelijk klonk er een klik en hij slaakte een zucht. 'Uitstekend beveiligd. Zelfs de huurder kan niet naar binnen.'

Het appartement stelde niet veel voor: een vierkante ruimte met twee kleine ramen. Een ervan bood uitzicht op de parkeerplaats en het andere op de rozenstruiken. Verder was er nog een klein keukentje met een tafelmanier-koelkast, een elektrische oven en een gootsteen. Oliver keek op zijn papier en zei: 'Gloednieuwe keukenapparaten!' En toen opende hij de koelkast, waar hij een halflitre fles ketchup, een pot mayonaise en een alcoholvrij biertje in aantrof. 'En moet je de minibar zien!'

Ik begon te lachen en hij reageerde opgelucht. 'Ik wil je best een rondleiding geven, maar je hoeft eigenlijk alleen maar een rondje te draaien,' zei hij. 'Al heeft dat ook z'n voordelen. Minder om schoon te maken?'

Ik dacht terug aan de viltstift-poëzie van de Coöperatie en de kleverige badkamervloer. 'Ik vind het wel wat.'

'Water en afval zijn inbegrepen. Ga je graag in bad?'

'Zeker.'

'Mooi. Ik ook.' Hij opende een deur tegenover ons en trok wit weg toen hij het formaat zag van de badkamer, waar amper een wc in paste, laat staan een bad. 'Ik ben hier echt niet goed in.'

'Nou, dit is het mooiste appartement dat ik vandaag heb gezien.'

'Ja, maar je verdient een bad.' We schrokken allebei een beetje van deze intieme uitspraak en Oliver begon te blozen.

'De keuken is echt de beste keuken die ik vandaag heb gezien.'

'Hou je van koken?'

'Totaal niet.' Vervolgens, omdat ik de indruk kreeg dat we allebei niet wilden dat er aan deze bezichtiging een einde zou komen, opende ik de koelkast en pakte het alcoholvrije biertje. 'Maar de minibar bevat me wel.'

Hij glimlachte, pakte het flesje uit mijn handen en opende het met een van de vele sleutels aan zijn bos. Het biertje was koud

en heerlijk en ik stak mijn hand uit om het met hem te delen. ‘Ik zou een glas voor je willen pakken, maar...’ Ik gebaarde naar de lege keuken. ‘We kunnen wel op mijn denkbeeldige bank gaan zitten?’

Hij dacht na over die uitnodiging, of over mij, en terwijl hij dat deed stelde ik me voor dat het manga-achtige geluidseffect voor een oorverdovende stilte boven onze hoofden zou verschijnen. Oliver draaide het bierflesje in zijn hand. Toen gebaarde hij naar de muur waar je de bank zou neerzetten. ‘Ik had niet verwacht dat je van kersenrood leer zou houden, maar het staat hier wel goed.’

Ik begon te lachen. ‘Het past mooi bij de onderzetterts die je voor me hebt gehaakt.’

We gingen op de vloer zitten en deelden het biertje. Het laatste oranjekleurige zonlicht verdween door het westelijke raam, maar geen van ons kwam in beweging om het licht aan te doen, en het werd steeds donkerder in de kamer.

Ik streek over het netjes gestofzuigde tapijt. ‘Je kunt wel zien dat de vloerbedekking net is schoongemaakt. Dank je.’

Hij keek me aan met een oprechte blik in zijn ogen. ‘Ik moet iets opbiechten. Ik ben niet echt de makelaar. Dit gebouw is van mijn ouders. Connie, de vrouw die normaal de bezichtigingen doet, moest haar kind ophalen en dus bood ik aan om haar te helpen.’

Ik was blij dat we allebei iets moesten opbiechten. ‘Heel eerlijk? Ik kan dit appartement niet betalen. Ik heb genoeg voor de eerste maand huur en de borg. Maar ik kan niet twee maanden vooruitbetalen.’ Ik leunde met mijn hoofd tegen de muur. ‘En ik heb schulden.’

Terwijl ik sprak, vloog zijn blik van mijn ogen naar mijn lippen en weer terug. ‘Heb je een baan? Behalve schilderen?’

‘Ik werk in de bediening. Bij Momo’s.’

‘Dat restaurant met jarendertigthema? Waar de serveerders met een maffia-accent “*fuhgeddaboudit*” moeten zeggen in plaats van “*forget about it*”?’

‘Yep.’ Ik stak mijn handen in de lucht, alsof ik betrappt werd

tijdens een overval. ‘Ben je daar weleens geweest?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb het op het nieuws gezien. De eigenaar heeft een zedendelict gepleegd, toch?’

‘Hm.’ Ik dacht er even over na. ‘Dat zou een hoop verklaren.’

‘Nou.’ Oliver keek naar zijn schoot. ‘Ik zal mijn vrije tijd gebruiken om een nieuwe baan voor je te vinden.’

‘Dank je.’

Hij leunde naar voren en duwde zacht met zijn schouder tegen de mijne. ‘Fuhgeddaboutit.’

Acht jaar later, toen we in dit huis met drie slaapkamers in Dallas kwamen wonen, was ik al zwanger van Emmy. De volgende maanden bereidden we ons voor op de komst van de baby: we kozen de juiste kleuren verf en braken ons hoofd over de handleidingen van de IKEA-meubels. Oliver, die zelf prachtige houten meubels kon maken, begreep net als ik helemaal niets van de instructies. ‘Dat kan niet kloppen,’ zei hij, terwijl hij het boekje op zijn kop hield en daarna weer recht. ‘Ontbreekt er soms een onderdeel?’

Toen kwam Emmy, vergezeld van slapeloze nachten en vreselijke onzekerheid, afgewisseld met puur plezier en oneindige bergen was.

Nu is Emmy zes en is deze kamer gevuld met plastic bakken vol peuterspeelgoed waar ze te oud voor is, kleding waar ze te groot voor is en een verzameling poppen van Oliver's moeder waar ze nachtmerries van krijgt, iets wat Oliver niet tegen haar durft te zeggen. We hebben DONEREN op de bakken gezet en we beloven onszelf keer op keer dat we ze volgend weekend echt gaan wegbrengen. Het is inmiddels een grap geworden. Als we 's avonds in bed ploffen en een van ons dorst heeft maar te lui is om nog in beweging te komen, zeggen we: ‘Als je een glas water voor me pakt, dan beloof ik je dat ik morgen die bakken ga doneren.’

Maar wat er niet in deze bakken zit? Een stuk inpakpapier. Ik baan me een weg langs twee plastic torens om bij de kast achter

in de kamer te komen. Ik doe het grote licht aan en kijk naar de planken. Ik vind extra dekens, een leeggelopen, in elkaar gepropt luchtbed en een oude viskoffer met extra verfkwasten. Er staan een paar oude doeken tegen de muur: een olieschilderij van blauwe bloemen en een strandtafereel. Ik heb deze schilderijen jaren geleden tijdens een avondles gemaakt.

Ik duik verder de kast in. Achter de viskoffer zie ik een gehavende rode schoendoos. Ik was vergeten dat die hier lag. Hij is dichtgeplakt met schilderstape, dus ik pak een verkrabber en snij hem open. Er zit een oude cassette recorder in, met twee rijen minicassettes. Op elke cassette staat een voornaam: 'Jess', 'Claudia', 'Brynn', 'Theresa', enzovoorts. Ik krijg een bekend gevoel in mijn buik, alsof ik iets doe wat eigenlijk niet mag, zonder dat iemand het doorheeft. Onder de schoendoos ligt een oud portfolio vol schetsen. Het zijn portretten van de vrouwen op de bandjes. Op een dag zouden ze in mijn tweede boek moeten komen. Ik had ze haastig geschetst met een dik houtskoolpotlood: het profiel van een vrouw die uit het raam staart, een andere vrouw die in haar stoel achteroverleunt, met haar hand in haar nek.

Toen ik naar Dallas verhuisde, nam de redacteur van mijn eerste boek me graag mee om te gaan biljarten en ons met lightbiertjes te bezatten. Zwaar aangeschoten probeerde ze me over mijn eigen boek te vertellen, alsof ik er nog nooit van had gehoord. 'De perfecte kruising tussen kronieken en kunst,' zei ze dan. Ik knikte en wist niet goed wat ik daar nog aan moest toevoegen.

Een paar weken na de publicatie van het boek verhuisde ze naar Michigan. Ze is nooit meer teruggekeerd. Haar assistent – een jonge vent met zachte stem – nam haar plek in, maar hij was verlegen en teruggetrokken en wilde nooit afspreken. Ik stuurde hem wat ideeën voor een tweede boek en hij zei dat de schetsen mooi waren, maar te zacht. 'Probeer te vinden waar het schuurt. Daar moet je echt naar graven, snap je?' De dag dat Oliver me het appartement liet zien, was ik al maandenlang, heel langzaam, aan het graven.

Nu pak ik de doos met bandjes uit de kast en ga ik op de

grond tussen twee plastic bakken zitten. De ruimte is net groot genoeg om mijn benen te kunnen strekken, maar klein genoeg dat ik het gevoel heb dat ik een beetje verstopt zit. Ik zoek door de bandjes. Al deze interviews die ik heb opgeborgen en er nooit meer bij heb gepakt.

Ik pak een bandje met de naam 'Jess' erop en stop hem in de cassettespeler. Ik druk op PLAY en hoor haar stem:

Hij was lang. Dat alleen al gaf hem voldoende zelfvertrouwen. Meer niet. Hij was lang. Dat verzin je toch niet? Bij vrouwen moet alles piekfijn in orde zijn om je ook maar enigszins oké te voelen, en het enige wat hij nodig had was zijn lengte. Lang, goede schouders, en alle meiden dachten: oké, ja, daar wil ik wel mee naar bed.

Maar eerlijk gezegd had ik nooit gedacht dat ik dat ook daadwerkelijk zou doen: seks hebben met de barman. Ik had nog nooit een onenightstand gehad. Maar ik was net single – oké, net gedumpt – en ik serveerde cocktails in een vreemde stad en deed net alsof ik de hele wereld aankon. Het was nooit moeilijk om zelfverzekerd te zijn op het werk, want het was er altijd druk en iedereen wilde wanhopig graag een drankje bestellen. Dus hoewel je technisch gezien voor hen aan het werk was, had je toch een soort macht. Als een klant gemeen was, negeerde je hem gewoon de hele avond en zorgde je dat de andere meiden dat ook deden. Anyway, deze gast was een prima barman en hij flirtte met alle bedienden daar. Hij zou met ons allemaal naar bed kunnen, zelfs met de hostess, en zij had een vriendje. Terwijl ik tijdens het werken het ene na het andere dienblad vol drankjes wegbracht, dacht ik de hele avond: ja, ik wil naar bed met iemand die ik niet ken. Iemand wiens lichaam een totale verrassing voor me is. En als hij me aanraakt, weet ik niet hoe dat gaat voelen of wat erna gaat gebeuren.

Dus toen ik hem de bestelling van mijn tafels doorgaf, schreef ik: wodka met spa rood. Whisky met ijs. Laten we er samen van- door gaan.

De hele avond graptten we erover. En mijn briefjes werden steeds wat uitdagender. Martini, zonder ijs, met citroen. Waar woon je? Mag ik je kamer zien?

En dan: Twee Stella's. Margarita met ijs. Sex on the Beach.

O, die is te makkelijk. *Domme, suffe dingetjes. Maar we moesten er allebei om lachen.*

En toen was het twee uur 's nachts, onze dienst zat erop en de muziek ging uit. Ze deden de felle lampen aan en ik dacht dat we nu allebei niet meer in de stemming zouden zijn. Maar tijdens het opruimen voelde ik dat hij nog naar me keek. Hij had van die felblauwe ogen die me speels aankeken, zelfs met de lampen aan. En zodra ik mijn foaien had verzameld, voelde ik zijn hand op mijn onderrug, waar direct een rilling overheen liep van, oké, ik ga dit dus echt doen.

Toen ik me naar hem toe draaide, pakte hij mijn hand vast en trok me mee de straat op. Het regende, maar op de een of andere manier lukte het ons om een taxi aan te houden, dus misschien moest het wel gewoon zo zijn. We sprongen zo snel in de taxi en in het donker vlogen mijn handen zijn broek in en die van hem onder mijn shirt... Ik weet niet eens meer hoe hij heet, echt niet, maar ik weet wel nog hoe zijn handen onder mijn beha voelden. Ze waren koud, maar het voelde lekker, alsof mijn hele lichaam wakker werd. Ik wilde al mijn kleren uittrekken zodat ik mezelf aan hem kon laten zien. Zodat hij me overal kon aanraken. Zodat ik kon ervaren hoe hij voelde. Ik wilde dat hij elk deel van mijn lichaam aanraakte en...

‘Diana?’ Oliver roept me vanaf de gang en ik schrik op. Ik druk op de stopknop en prop de recorder in mijn zak. Dan leg ik het deksel op de schoenendoos met de bandjes, die ik vervolgens in een bak met Emma’s babykleertjes verstop.

Oliver verschijnt in de deuropening. ‘Heb je nog inpakpapier gevonden?’

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Ik koop wel een nieuwe rol.’

Hij geeft me een kop koffie voor onderweg en slaat zijn arm om mijn middel.

‘Dank je.’

‘Geen probleem.’

Hij drukt zijn neus tegen mijn nek. ‘Je ruikt lekker.’

Ik voel dat mijn spieren zich aanspannen terwijl ze juist zouden moeten ontspannen.

Hij trekt me dicht tegen zich aan en kijkt naar de deur. ‘Emmy slaapt nog.’

Ik scan elk onderdeel van mijn lichaam en zou willen dat ik het juiste gevoel aantrof – maar het verlangen om zijn affectie te beantwoorden lijkt net buiten bereik. Ik duw hem van me af en glimlach.

‘Wat is er?’ vraagt hij.

‘Hoe bedoel je?’

‘Je kijkt zo naar me. Je staart.’

‘Nietes.’ Wel waar. Ik staar naar de haar die uit zijn linkerneusgat krult. Concentreer je niet op die haar. Concentreer je op zijn vriendelijke ogen. De mok, die handen, de dampende koffie.

Oliver veegt over zijn kin alsof er eten op zijn gezicht zit.

‘Je hebt alleen... een haar.’ Ik wijs. ‘Hier.’

‘Shit.’ Hij lacht. ‘Ik verander in mijn pa. Ik zal die trimmer die je me hebt gegeven gebruiken, beloofd.’ Hij veegt met een vinger langs zijn neus en probeert de haar weer op zijn plek te duwen. ‘Beter?’

L’Wren staat buiten te toeteren. Drie keer, kort.

‘Ik zou willen dat ik kon blijven.’ Ik druk een kus op zijn wang en glip uit zijn armen.

Hij kijkt om zich heen naar de rommelige kamer die nodig moet worden opgeruimd.

‘Volgende week?’ Ik glimlach.

‘Is goed.’ Hij kijkt niet naar mij, maar naar de berg rotzooi om ons heen.